

Soví Underground

24.-25.1.2020

V páteční podvečer jsme se sešli na jihlavském náměstí a byli všichni připraveni na tajemnou noc v temném podzemí. Pro některé z nás to bylo poprvé. Plni očekávání jsme otevřeli dveře do sklepení, lépe řečeno do katakomb. I když tu mnozí už byli, hned v prvních chodbách jsme zabloudili. Podzemní základnu, pro nás velitelský stan, jsme přeci jen ale nakonec našli.

Abychom střežili co největší úsek podzemí, připravili jsme si ležení každá družinka jinde. Poté jsme vyrazili na první úkol - zmapovat neznámé chodby. Při tvoření plánu chodeb jsme našli svitek starého pergamenu hovořícím o Samueli Österlingovi, švédskému vojevůdci, nazývaným též Ohnivým jezdcem, který padl při obléhání města v roce 1647. Pověst praví, že jen skleněná kule ho mohla zabít.

V místě nálezu pergamenu jsme na zdi odhalili neviditelné symboly kříže u kterých byla zapsána písmena a číslice neznámou šifrou. Dali jsme hlavy dohromady a po ukrutném úsilí nám došlo, ne všem, že písmena jsou počáteční písmena názvu přilehlých ulic a čísla pořadí písmene v názvu. Takže tedy vzhůru na světlo, tedy lépe řečeno do tmy úzkých nočních uliček. „NALEZNI MALÁ SVĚTLA“, tak zněla zpráva. Už při vstupu do chodeb katakomb bylo jasné, že úkol nebude jednoduchý. Duch švéda, jakoby tušil že se snažíme odhalit jeho tajemství, zaplnil úzké a křivolaké chodbičky neprostupnou mlhou a dýmem. Naleznout zde malá světélka a na nich části slov, bylo téměř nemožné a hrozilo, že se družina rozdělí a už se její členové nikdy nesejdou. Přesto se nakonec kolem půlnoci podařilo všem družinám zprávu o místě odpočinku onoho švéda sestavit. Hledání jsme ale kvůli klížícím se očím odložili na ráno a šli na kutě. Noc byla celkem klidná, jen tu a tam se z odlehlých chodeb ozývaly nářky těch, co ještě nenašli klidu.

Ač je to k nevíře, tak pod zemí jsme potrápili těla rozcvíčkou.

Mezi tím se naše řady rozšířily o naše nejmenší kamarády. Ti v katakombách neohroženě a statečně hledali poklad malých trpaslíků se sněhurkou. Ti si ho tam nechali asi pro případ nouze, protože byl plný bombónků, ale také malých drahokamů.

Ano hledali. Hledali tedy tak dlouho, dokud se v jedné z chodeb nad jejich hlavami neozvala strašlivá rána. Všichni jako jeden muž vyskočili metr vysoko, to znamená až ke stropu, a ještě ve vzduchu se otočili a utíkali, div se neušlapali, zpátky za Šalim. Ten všech deset chytil do náručí a utěšoval, že to jen permoníci kopou štolu. ..

Pro příklad budeme citovat Tíbu: „Na táboře jsem sice slyšel vyprávění o podzemí, ale nebyl to dobrý nápad! Neměl jsem chodit, už mě sem nikdo nedostane!!“

Další jedna z chodeb nás vedla do muzejně vybaveného protiatomového bunkru, který vyzýval k našemu prozkoumání. Ale pšt....!! :) A další chodbou jsme došli až pod morový sloup na jihlavském náměstí.

Ale zpět k věrejším slabikám na světýlkách. Vyluštěná šifra nás vedla opět nad zem k výklenku hradebního parkánu pod sv. Jakubem. Tam byla slepá mapa, jakýsi půdorys stavby, nejspíše Jakubského kostela s křížkem u jednoho z pilířů. Neviditelné světlo ukáže místo posledního spočinutí, tak zněl text. Po osvětlení našich plánů podzemí, se tam zjevily tři kříže, stejné jako u směsice písmen a čísel. Napětím a strachem jsme skoro ani nedýchali, místo s kříži jsme v podzemí opravdu našli, kdysi dávno tu musel opravdu ležet. Tělesné ostatky ohnivého švéda tu sice již nebyly, ale na jeho místě byli železné kule a také jedna skleněná, která podle legendy krutého vojevůdce usmrtila.

Tímto nálezem jsme poodhalili jedno z tajemství třicetileté války a tím jsme ukončili náš pobyt v katakombách.

Snad se nám se ješně někdy podaří vstoupit, abychom mohli pokračovat v dalších dobrodružstvích.

L.P. XXIV.I.MMXX

Dušánek v.r.